

2. KAPITOLA

TU LEŽÍ SAM GIBBS, ktorého zmenila na „prach taká obrovská veverica ako malá kosatka dravá.“ Takýto epitaf by som určite mal na hrobe. Stále mi to však nepripadá ako najpokojnejší odchod z tohto sveta.

Asi tridsať centimetrov od mojej hlavy na kartónovú stavbu Buenos Aires skočil obrovský hlodavec a vyslal navôkol šokové vlny. Stuhol som od ľaku, zostal som bez reči a nemohol som sa ani pohnúť. Mohol som sa len modliť, že mi nestúpi na hlavu, čo by bolo už fakt zlé. Svoju hlavu mám naozaj rád.

Potom som začul vrčanie. Vo vzduchu som zazrel oranžový záblesk, ktorý preletel pomedzi mňa a vevericu. Bol to Škrečkosaurus rex! Mal vystrčené pazúry a srsť na chrbte zježenú. Môj malý priateľ sa chcel

pustiť do boja s tým

monštrum.

Obrovská veverica zastala a zažmurkala. Zdala sa jeho agresívnym počínom úplne

zmätená. Pravdupovediac, aj ja. A čo si myslel Rex? Tá potvora mala silu ako dinosaurus a bola asi štyritisíckrát väčšia ako on. Veverica zdvihla druhú nohu, aby môjho malého priateľa rozpučila ako hmyz. Rex výhražne zreval a ani sa nepohol. Musel som niečo urobiť.

Odhodil som vrečko s lupienkami a schmatol som Rexa tesne pred vevericinej nohy pripomínajúcej drvič odpadu. FUČ!

V tej chvíli som stál na nohách a ozlomkrky upaľoval naspäť ku škole. Do tváre mi šľahali konáre